

Gezegemizin ötekileştirilen toplumları

21.01.2015

Orhan Hikmet Azizoglu

Emperyalist güçler yaşadığımız çağda ülkemizi,coğrafyamızı ve tüm gezegeni kapital kazanım, yani sömürgeleri olarak gördüler, dizayn ettiler ve ediyorlar. Fakat anlayamadıkları, çok bedel ödeyen bu toplumlar, artık kirli projelerini uygulayacakları taşeron yönetim ve kukla rejimlerle idare edecekleri inanç, kültür, değer ve kavramlarını zorla empoze edip asimile ye zorlayacakları toplumlar değil. İslam coğrafyasında ve Anadolu da yani küçük asya da yaşayan toplumlar “emperyalizmin coğrafyamız ile birlikte ülkemizi de bunalım ve kaoslarla meşgul ederek küçük bir zümrenin tüm gezegenin varlıklarını gasp etmesini sadece seyrederek sırasını bekleyen kurbanlık koyun misali yok edicisinden himmet dileyen zavallılar durumunda kalmayacaklar.

Ülkemizde batı toplumlarınca dizayn edilen sistem ve yapılanmaların nerdeyse bir asırlık geçmiş zaman sürecinde halkımız üzerinde evrensel normlarda ekonomik, politik, hukuksal yaşam standartlarında bir değişiklik olmadığını, var olan kısıtlı tüm kazanımlarıyla birlikte bazen yaşam haklarını da kaybettiklerini yaşayarak gördüler. Son zamanlara kadar el sürülemez ve hikmetinden sual olunamaz bir dogma sayılan sonsuz “Batı uygarlığı ” inancı eskisi gibi oy birliğiyle benimsenmiyor. çağdaşlarımızın aklını başından alan bu uygarlığın dünya tarihinde ayrıcalıklı bir yeri olmadığını geride ya hiç iz bırakmamış veya bırakmışsa bile önceki başka uygarlıkların akıbetine onun da uğrayabileceğini anlamaları bu köhne gidişatın karşısına kendi değer ve kavramlarıyla dur demeleri zamanı bu zamandır. Bu yüzden boyun eğmek şöyle dursun bu karanlık çağdan kurtulabilmek için bütün gücümüzle barış,ve gezegenin tüm kazanımlarını hakça paylaşım için var gücümüzle mücadele etmemiz gerekir. Zira bu çağın sonunun eğer henüz gelmediyse yaklaşmakta olduğunu gösteren pek çok belirti var. Denge dediğimiz şey iki karşıt eğilimin aynı anda hareket etmesinden doğduğuna göre bu sonuç düzenle de uyum halinde demektir. Bu iki karşıt eğilimden biri büsbütün devreden çıkarsa denge bir daha hiç sağlanmaz ve dünyanın kendisi ortadan kalkar ama böyle bir varsayımın gerçekleşmesi imkânsızdır; çünkü bir karşıtlığın uçları ancak biri birleriyle anlam kazanırlar. Bu yüzden var olan zulüm düzeni ne yaparsa yapsın kısmi ve geçici dengesizliklerin de eninde sonunda evrensel değerler, hak, hukuk ve insani normlara geleceğinden hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır.Kısaca tanımlarsak bu zulüm çağı ömrünün sonuna geldi dünya ise içindekilerle ilahi takdire kadar yaşamaya devam edecek.Sonuç olarak yaşadığımız gezegen üzerinde yaşayan herkes ırkı, dini, mezhebi, rengi, ulusu ne olursa olsun tam ve eşit oranda gezegenin ortağıdır.

Modern dünyanın en çarpıcı özelliklerinden biri de Doğu’yu Batı’dan ayıran uçurumdur. Her bir insan topluluğu yeteneklerine uygun öz değer, kavram, kültür ve inançlarına uygun kendi özel çizgisinde gelişmiş farklı uygarlıklar yaratır ve yaşatır, ama “farklılık” zorunlu olarak

‘‘karşıtlığı’’ gerektirmez. Aynı temel ilkelere dayandıkları sürece, biçimsel olarak birbirinden çok farklı (ama sadece şartlara göre değişen farklı uygulamaları temsil eden) uygarlıklar arasında bile belirli bazı ‘‘benzerlikler’’ pekâlâ olabilir. Bu çağdışı yapıyı kuran ve uygulayan batı toplum ve uygarlığının gezegenimizde modern diye tanımlanması da büyük çelişkidir. Geleneksel denilebilecek bütün uygarlıklar temelde birbirlerine karşıt değillerdir. Aralarında farklılıklar olsa bile bunlar kabukta kalan, yalınkat farklılıklardır. Öte yandan hiç bir üstün ilke tanımayan ve ilkeleri inkâr etmekten başka bir fikre dayanmayan batı uygarlığı ise, sırf bu yüzden diğer uygarlıklarla anlaşmak için gerekli zihinden yoksun kalmış demektir. Bazıları, beşeriyetin Doğu ve Batı diye ikiye bölünmesinin bir gerçeği yansıtıp yansıtmadığını sorguluyor. İçinde yaşadığımız zaman dilimi söz konusu olduğu sürece bu konu tartışma götürmez. Her şeyden önce, Avrupa ve Amerika’nın ortaklaşa paylaştıkları bir Batı uygarlığının varlığını bu uygarlığa biçilen değer gezegenimizin tüm güç ve yaptırım olanaklarını elinde bulunduran bu blok kendi kültür, değer ve kavramlarını yüksek kapital güçlerini kullanarak dünyayı kendi değerleri ekseninde asimilasyona zorladılar büyük oranda da başarılı oldular. Doğu kültür ve yaşam şekillerine gelince işler biraz daha zorlaşmaktadır, bir değil birkaç Doğu uygarlığı söz konusudur ama ‘geleneksel dediğimiz uygarlığa ait bazı özelliklerin hepsinde ortak olması ve Batı uygarlığının aynı özelliklerinden yoksun oluşu Doğu ile Batı arasındaki ayrımın ve karşıtlığın sağlam ölçülere dayanması için yeterli gerekçelerdir.

Batı’nın büsbütün yitirdiği öğeler içinde aile kavramı, toplumsal insani paylaşımlar, milli değerler, manevi değerler ve benzeri insani paylaşımlar yerine tamamen bireyselleşmiş tüm değer ve kavramların bireye endekslendiği doğal olarak bencil ve her türlü insani paylaşım kapalı birey ve toplumlardan oluşan bir Batı yaşam ve kültürünün özellikle İslami yaşamla hiç bir bağı olamazdı bu nedenlerle bunları bütünlükleri içinde korumuş olan başka geleneklere başvurup onların değerlerinden yararlanmak yerine tüm dünyayı kendi değer, kavram, kültür ve inançlarına asimile etme yolunu seçtiler. Bu ise sağlam temellere dayanan bir ‘‘entelektüel’’ seçkinler topluluğunun üstesinden gelebileceği bir uyarılma sürecine bağlıdır. Günümüzde en tutarsız hayallere kapılıp Batı kültürleri ve değerleri konusunda öylesine yaygın bir eğilim var ki, bu konulara bir kere daha dikkati çekmek gerekli hale geldi. Çok büyük bir değişiklik olmadığı sürece halk yığınlarına hep yabancı kalacağını da unutmamak gerekir. Eğer Batı’da gerçek anlamda ‘‘entelektüel’’ seçkinler topluluğu oluşacaksa, bu topluluğun kendisinden beklenenleri yerine getirebilmesi için yukarıda saydığımız nedenlerle İslami değer, kavram, kültür ve öğretilerine gerçekten ‘‘vakıf’’ olması gerekecektir.

Bizim için bu hayatta önem arz eden, Batı ve Doğu değer, kavram ve kültürleri arasında Batı değerleri lehine bizim hızla entegrasyon yerine asimilasyona zorlanmamızdır. Bu nedenlerle gelecek nesillerimizin bizim inanç, kültür, değer ve kavramlarımızı taşıması ve devam ettirebilmesi için günümüz dünyasında sık-sık karşımıza çıkan, ‘‘Batı Geleneği’’nin tüm gezegenimizi değerleri doğrultusunda asimile etme çalışmalarına karşı tek önlem inanç, değer, kavram ve kültürlerimizin sözde değil özde yaşayarak, uygulayarak yaşatılmasıdır. Batı değerleri taşıyıcıları, her devirde Doğu değerlerine karşı gizli veya açık düşmanlık duygusu ile hareket ederek karşı değer ve kavramları asimile etme çabasından asla vazgeçmemişlerdir. Hıristiyanlığa dayanmak isteyenlerin bile bazen bu duygunun tutsağı olduklarını ve hatta ipesapa gelmeyen bazı ‘‘karşıtlıklar’’ bulabilmek için çevreyi kolladıklarını kabul etmek gerekir.

Bazı şeylerin Hıristiyanlıkta ve Doğu öğretilerinde, üstü örtülü de olsa neredeyse özdeş biçimlerde bulunması karşısında bunların her iki durumda aynı anlama gelmediğinin, hatta birbirine taban tabana zıt anlamları olduğunun söylenmesi hep zihni alışkanlığın sonucudur. Böyle ifadeleri kullananlar, niyetleri ne olursa olsun, dış-biçim'lerdeki farklılıkların ardında yatan temel özdeşliği göremedikleri ve hatta bu özdeşliğin apaçık ortaya çıktığı durumlarda onu görmezlikten geldikleri için, geleneksel öğretileri anlamak konusunda kör cahil olduklarını da böylece açığa vurmuş oluyorlar. Üstelik bunların Hıristiyanlık anlayışları da kapsamlı bir sentez olan gerçek geleneksel öğreti düşüncesiyle bağdaştırılamayacak kadar yalındır. Bunlar temel ilkelerden yoksun oldukları için, adına modern yaşam dedikleri sözde modern özde çağdışı, yobaz tavır ve uygulamaların etkisinde sandıklarından çok daha fazla kalarak gelenek ve neredeyse tüm insani değerlerden yoksun bireyselleşmiş bencil toplumlar yaratma çabalarını aralıksız sürdürdükleri için, hiç şüphesiz bizim geleneksel, manevi ve kültürel değerlere verdiğimiz anlamı algılamamaktadırlar.

Bir yitik gelenek ancak yaşayan bir geleneksel ruhla ilişkili kurulursa onarıp yeniden canlandırılabilir Bu ruh, sadece Doğu'da İslami yaşamda hala bütünüyle yaşamaktadır. Ancak Batı'nın geleneksel yani insani ruha dönmek konusunda istek ve çaba göstermek yerine insan varlığının son yaşamsal şansı olan İslam değerleri ile birlikte tüm Doğu kültür, değer ve kavramlarını asimile etme savaşı vermektedirler. Algılamak istemedikleri bu amaç ve gayeleri istekten öteye asla geçemez. Şimdiye kadar “anti-modern” bir tepki amacıyla ortaya çıkan bir-iki akım, bu bakımdan insanın güvensizliğini doğrulamaktan başka bir işe yaramadı. Zira bunlar olumsuz ve eleştirel açıdan kuşkusuz çok gelişmiş olmakla birlikte, gerçek “entelektüelliğin kuruculuğundan uzak kalmışlar ve nispeten dar bir zihni çerçevede, sınırlı bir başarı göstermişlerdir. Yine de bu tür girişimler daha birkaç yıl öncesine kadar en küçük izlerine bile zor rastlanan bir zihni seviyeyi işaret etmektedirler. Eğer artık bazı Batılılar modern uygarlığın her şeyi hiçe sayan maddi gelişmesiyle yetinmeyebiliyorsa, bu tüm gezegenimiz için, esenliğe çıkma umutlarının henüz büsbütün yitirilmediğinin belirtisidir.

Dahası, sonuç çıkarma, uyarılma gibi yollarla her şeyin kendisinden türetildiği ilkeler de bu “entelektüel” alanda yer alır. Bu yüzden, eğer gerçekten uzun vadeli bir anlayış birliğine ulaşılacak isteniyorsa, her şeyden önce bu ilkeler üzerinde anlaşmaya varılmalıdır. Çünkü bunlar, en temel şeyleri temsil etmektedirler ve hatta bunlar tam anlamıyla kavrandı mı anlaşma kendiliğinden gelir. Bilginin öz-halini veya gerçek metafizik bilgiyi oluşturan “ilkeler bilgisi” ilkelerin kendisi gibi evrenseldir. Bu yüzden bireysel tutarsızlıklardan bütünüyle uzaktır. Buna karşılık, uygulama alanına geçer geçmez bireysel tutarsızlıklar ister istemez işe karışacaktır. Bu katıksız “entelektüel alan” aynı zamanda, değişik zihniyetleri birbirine uyarlamak için çaba göstermeyi gerektirmeyen biricik alandır. Üstelik böyle bir iş bir kere başarıldıktan sonra geriye sadece bütün özel alanlarda anlaşmaya varabilmek için sonuçları geliştirmek kalmaktadır, çünkü her şey dolaylı veya dolaysız bir ilke birliğine dayanmaktadır.

Modern tavrı bir ve aynı şey olan gelenek düşmanı tavrın nelerden oluştuğunu enine boyuna açıklamak ve bu tavrın çağımızda olup biten her şeyde acımasız bir mantıkla ortaya çıkan sonuçlarına işaret etmek kalıyor. Kararlı bir “anti modern” olmak, hiçbir şekilde (eğer böyle bir

deyim kullanılabilirse) “Anti Batılı” olmayı gerektirmez, çünkü böyle bir yaklaşım Batı’yı kendi düzensizliğinden kurtarabilecek biricik tavrı benimsemek demektir. Kaldı ki, kendi geleneğine sadık hiçbir Doğulu da meseleye başka türlü bakmaz. Batı’ya bu tür karşı çıkanların (ki bu gerçekten anlamsız bir tavidir) sayısı, Batı’ya modern uygarlıkla özdeşleştiği oranda karşı çıkanların sayısıyla karşılaştırılamayacak kadar azdır. Bugün bir de, “Batı’yı savunmak” tan söz eden bazı insanlar var. Her şeyi kaplamak ve bütün beşeriyeti kendi tutarsızlıklarının girdabına çekmek üzere olan, aslında Batı’nın kendisidir. Bu yüzden, “Batı’yı savunmak” lafi en azından aymazlıktır. Eğer gerçekten, söz konusu savunmanın Doğu’ya karşı yapılacağını söylemek istiyorlarsa ki belirli “ihtirazi kayıtlara” rağmen bunu söylemek istedikleri görülüyor. Bu söz tuhaf olmaktan da öte, haksızlıktır. Çünkü gerçek Doğu’nun kimseye saldırmak ve onu hâkimiyeti altına almak gibi bir düşüncesi olmadığıdır. İslam coğrafyası başta olmak üzere tüm doğu ulusları sadece, kendi bağımsızlığına dokunulmamasını ve kendisine ilişilmemesini istemektedir bu da evrensel ve yeterince haklı bir istektir. Aslında Batı’nın savunulmaya gerçekten ihtiyacı vardır, ama sadece kendi kendisine, sadece kendi eğilimlerine karşı... Çünkü bunların mantıki sonucunun Batı’yı kaçınılmaz bir biçimde yıkıma götüreceği bellidir. Bu yüzden, “Batı’nın savunulmasından değil de “Batının İslahı’ndan söz etmek daha yerinde olacaktır. Eğer bu “ıslahat” olması gerektiği gibi (yani gerçek bir geleneksel onarım yenileme-) olabilirse, “Doğu’yu anlamalarını da doğal olarak beraberinde sağlayabiliriz. Biz ise önümüzde hala mühlet olduğunu ve modern uygarlığın hızla kendisine doğru koştuğu adil sonuçlar alınabileceğini düşünerek, gerek bu “ıslahat” a gerekse sözünü ettiğimiz bu anlama çabasına” gücümüz yettiğinde katkıda bulunmalıyız. Özellikle İslam âleminin bu felaketten kurtulması için, son yüzyıllarda dünyamızı kendi köhne değer, kavram, kültür ve inançları doğrultusunda asimile etme savaşı başlatan Batı toplumları ve değerlerine karşı her toplum ve birey inançları, kültürleri, değer ve kavramlarının koruyucusu olması bu asimilasyon istilasını defetme savaşı ve mücadelesini birlikte yapması elzendir. Bu bakış açısı ve analizle Doğu kültürlerinin ana unsuru olan yüce İslam ın asil mensupları Müslümanlara büyük görevler düşmektedir, gezegenimizi asimile etme savaşında en ön saflarda kendi inanç, değer, kültür ve kavramlarını koruyarak durmak dünyayı yaşanır hale getirecektir.